

Arrest

nr. 236 799 van 12 juni 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 mei 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 juni 2018 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LOUAHRANI, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van een aanvraag die verzoeker op 14 november 2017 indiende met het oog op gezinshereniging met zijn Belgische moeder. Ze luidt als volgt:

“In uitvoering van 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van

een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.11.2017 werd ingediend door:

Naam: B.

Voorna(a)m(en): S.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 08.04.1994

Geboorteplaats: Taza

Identificatienummer in het Rijksregister: ...

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: ...

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn moeder, de genaamde E.A.F. (RR ...) met de Belgische nationaliteit.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- Verklaring op eer dd. 06.02.2018 vanwege de referentiepersoon met betrekking tot haar bestaansmiddelen

- Document 'Maandbedrag van uw pensioen' opgemaakt door de Federale Pensioendienst dd. 20.09.2017 met bijbehorende Belfius rekeninguittreksels (september - december 2017) waaruit blijkt dat de referentiepersoon sedert 01.09.2017 maandelijks recht heeft op een IGO bedrag (Inkomensgarantie voor Ouderen) van 1083,28 euro.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, omdat de gezinsinkomsten van de Belgische onderdaan in functie van wie hij het verblijfsrecht aanvraagt onvoldoende zijn om een bijkomende persoon ten laste te nemen, daar er geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten uit de inkomensgarantie voor ouderen omdat dit een vorm is van sociale bijstand.

Uit de parlementaire voorbereiding van de Wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voor wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging blijkt uitdrukkelijk dat het doel van de Belgische wetgever is geweest om een bestaansmiddelenvoorwaarde te stellen, ten einde te voorkomen dat personen na een aanvraag gezinshereniging ten laste zouden vallen van de openbare overheden.

Uit de parlementaire voorbereidingen bij de Wet van 4 mei 2016, waarbij de huidige versie van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt op geen enkele wijze blijkt dat voormelde primaire bekommernis van de Belgische wetgever diende te worden teruggeschroefd.

Er dient opgemerkt te worden dat de IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Het betreft een systeem dat niet door eigen bijdragen maar volledig door de overheid gefinancierd wordt. Dit wordt ondersteund door artikel 2, 1°, e, van de wet van 11 april 1995 'tot invoering van het "handvest" van de sociaal verzekerde', waarin wordt gesteld dat het stelsel van sociale bijstand bestaat uit tegemoetkomingen aan gehandicapten, het recht op een bestaansminimum, de gewaarborgde gezinsbijslag en het gewaarborgd inkomen voor bejaarden.

In dit verband dient ook te worden verwezen naar de ratio legis van het meergenoemde artikel 40ter voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd.

Deze voorwaarde heeft tot doel te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden. De IGO valt echter volledig ten

laste van de overheid. Indien een verblijfsrecht zou worden verkregen in functie van een persoon die dergelijke tegemoetkoming ontvangt, zou de vreemdeling volledig ten laste van de overheid vallen. De IGO, die in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers is, valt dan ook onder de in artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde "financiële maatschappelijke dienstverlening". Vermits de IGO onder dit laatste begrip valt, wordt aan het voorgaande geen afbreuk gedaan door het feit dat zij niet uitdrukkelijk is opgenomen in de opsomming van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2°, van de vreemdelingenwet.

De doelstelling van artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet stemt overeen met artikel 7, 1, c, van richtlijn 2003/86 waarin wordt bepaald dat de betrokken lidstaat bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging de persoon die het verzoek heeft ingediend kan verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over "stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat".

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft dienaangaande overwogen dat sociale bijstand betrekking heeft op "bijstand van overheidswege [...] waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen" en dat "het begrip 'sociale bijstand' in artikel 7, lid 1, sub c, van de richtlijn [...] immers [moet] worden uitgelegd als bijstand die in de plaats komt van ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten en niet als bijstand ter dekking van bijzondere en onvoorziene kosten" (HvJ 4 maart 2010, nr. C-578/08, Chakroun, §46en§ 49) (RvS nr. 232.848 van 10 november 2015).

Het voorgaande in acht genomen en vermits de IGO, die in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers is, onder de in artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde "financiële maatschappelijke dienstverlening" valt, wordt het IGO bedrag dat de referentiepersoon maandelijks ontvangt van de Federale Pensioendienst niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. (Arrest RvV nr. 194 176 van 25 oktober 2017)

Deze vaststellingen impliceren de afwezigheid van elk bestaansmiddel, zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, in hoofde van de Belgische onderdaan.

Tevens legde betrokkene zijn broer B..J. (81.02.28 487-97) documenten voor met betrekking tot zijn persoonlijke inkomsten (loonfiches voor van ... NV SA voor de maanden oktober, november en december 2017). Echter, er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien. (Arrest RvS nr. 240.164 van 12 december 2017)

Aangezien er geen bestaansmiddelen zijn die in aanmerking kunnen worden genomen, dringt een behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet zich niet op

Ten overvloede dient ook opgemerkt te worden dat uit de gegevens van de Dolsis gegevensdatabank op het moment van het nemen van de beslissing blijkt dat betrokkene sedert 22.01.2018 tot op heden ononderbroken zelf tewerkgesteld is geweest, dat hij zodoende een inkomen genereert en in zijn eigen levensonderhoud kan voorzien zodat tevens niet kan gesteld worden dat hij actueel ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Verzoeker beoogt met zijn aanvraag de gezinshereniging met zijn moeder, die de Belgische nationaliteit heeft, en dit op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt onder meer als volgt:

“§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...)”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° waarnaar onder meer wordt verwezen, bepaalt het volgende:

“§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; (...)”

2.2.2. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat niet is voldaan aan de vereiste wettelijke voorwaarden, ten eerste omdat er geen bestaansmiddelen zijn, zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, die in aanmerking kunnen worden genomen en, ten tweede, omdat blijkt dat verzoeker sedert 22 januari 2018 tot op het moment van het nemen van de bestreden beslissing ononderbroken zelf tewerkgesteld is geweest zodat niet kan worden gesteld dat hij actueel ten laste is van de Belgische referentiepersoon. Beide motieven zijn determinerend –ongeacht het gebruik van het begrip “ten overvloede”- en kunnen, als ze overeind blijven, ieder op zich de bestreden beslissing dragen.

2.2.3. Verzoeker viseert in het derde middelonderdeel het tweede determinerende motief, en betoogt het volgende:

“Tot slot stelt de bestreden beslissing nog: "Ten overvloede dient ook opgemerkt te worden dat uit de gegevens van de Dosis gegevensdatabank op het moment van het nemen van de beslissing blijkt dat

betrokkene sedert 22.01.2018 tot op heden ononderbroken zelf tewerkgesteld is geweest, dat hij zodoende een inkomen genereert en in zijn eigen levensonderhoud kan voorzien zodat tevens niet kan gesteld worden dat hij actueel ten laste is van de Belgische referentiepersoon. "

Ook op dit vlak hanteert verwerende partij een te strenge lezing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, die bovendien ingaat tegen haar eigen praktijk.

Paragraaf 2 van artikel 40ter Vw. voorziet:

"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...)"

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vw. bepaalt:

"de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

Het is op basis van deze bepalingen dat verzoeker in aanmerking komt voor gezinshereniging met zijn moeder. Hij moet dus aantonen dat hij 'ten laste' van haar is.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij hieraan toevoegt dat verzoeker 'actueel' ten laste moet zijn van zijn moeder, dat zij 'actueel' interpreteert als 'op het moment van het nemen van de beslissing' en dat zij hiervoor kijkt naar de financiële situatie van verzoeker tijdens zijn verblijf in België.

Echter, in andere beslissingen stelt verwerende partij zelf dat de voorwaarde van 'ten laste zijn' in die zin moet worden geïnterpreteerd dat de aanvrager moet aantonen dat hij ten laste was in het land van herkomst voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging en dat dit wordt beoordeeld op het moment van de aanvraag. Dit onder verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Het Hof van Justitie stelt in haar arrest Jia dat aan de voorwaarde van 'ten laste' zijn is voldaan wanneer de aanvrager nood heeft aan materiële steun van het familielid, de referentiepersoon. Deze nood aan materiële steun moet bestaan in het land van herkomst op het moment van de aanvraag gezinshereniging. (HvJ 9 januari 2007, Jia, C- 1/05).

In een Mededeling van 2 juli 2009 stelt de Europese Commissie uitdrukkelijk dat de voorwaarde van 'ten laste zijn' niet moet bestaan in de lidstaat waar de Unieburger of de Belg verblijft:

"Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land van waar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU- burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). " (stuk 2, p.6)

Gezien artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk verwijst naar artikel 40bis van de Vreemdelingen om te bepalen welke familieleden in aanmerking komen voor gezinshereniging, moet de voorwaarde van 'ten laste zijn' op gelijke manier worden geïnterpreteerd voor gezinshereniging met Belgen en gezinshereniging met Unieburgers.

De motivering van verwerende partij is in strijd met de rechtspraak van het Hof van Justitie en berust op een foutieve interpretatie van artikel 40ter juncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij past normaal gezien deze rechtspraak toe om aanvragen gezinshereniging te weigeren indien onvoldoende bewijzen voorliggen van het feit dat de aanvraag in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon. In casu doet zij het net andersom en weigert zij de aanvraag omdat zou blijken dat verzoeker in België niet ten laste is van zijn moeder. Dit doet echter niet ter zake.

Ook om deze redenen is de motivering van de bestreden beslissing in rechte niet correct en schendt verwerende partij dus de motiveringsplicht en artikel 40ter Vw."

2.2.4. In eerste instantie moet, wat de verwijzing naar het Unierecht en de toepassing daarvan door het Hof van Justitie betreft, het volgende worden vastgesteld:

Naar luid van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet worden onder meer als familielid van een burger van de Unie beschouwd "de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen [...]". Ingevolge het bepaalde in artikel 40ter, § 2, van die wet, zijn deze bepalingen van toepassing op de familieleden van een Belg die niet

zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend voor zover het onder meer betreft *“de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen”*.

Zoals reeds gesteld is verzoeker de zoon van zijn Belgische moeder. Uit niets blijkt dat deze laatste haar recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie zou hebben uitgeoefend. Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Het is juist dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingsfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht.

Zoals hiervoor is gebleken, is de door verzoeker ingediende aanvraag die tot de bestreden beslissing heeft geleid, gesteund op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde “statische” Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die *“Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen”* en dat *“de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie”* (Parl. Stukken Kamer, nr. 53/0443-14, 150).

Bij gebrek aan aanknopng met de bepalingen van het Unierecht kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie of de Mededeling van de Europese Commissie over de interpretatie van de voorwaarde van het *“ten laste”* zijn. (RvS 6 november 2019, nr. 245.995)

2.2.5. De Raad wijst er verder op dat de redactie van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet er niet aan in de weg staat dat verzoeker én moet aantonen dat hij voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst, ten laste was van zijn moeder, én ook moet aantonen dat hij gedurende de periode dat zijn aanvraag nog loopt, ten laste is van zijn moeder. Er is immers in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet sprake van bloedverwanten in neerdalende lijn *“die te hunnen laste zijn”*. Deze vaststelling dringt zich des te meer op nu artikel 40ter van de Vreemdelingenwet duidelijk en uitvoerig gewag maakt van de verplichting voor de Belgische onderdaan om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om de descendent, zijnde de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelde vreemdeling, te zijnen laste te nemen. Nergens kan worden gelezen dat deze verplichting om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen uitsluitend zou slaan op het ten laste nemen van de descendent in het land van oorsprong. Er zo over oordelen zou ertoe leiden dat het enkele feit dat de aanvrager in het verleden ooit ten laste is geweest van de Belgische ascendent, zou volstaan om het verblijfsrecht vast te stellen overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Een dergelijk standpunt is de negatie zelf van het bestaan van wettelijke verblijfsvoorwaarden en kan dan ook niet worden bijgetreden. Het volstond dus niet dat verzoeker in het land van herkomst en op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste was van de Belgische referentiepersoon, dit diende ook het geval te zijn op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. (RvS 6 november 2019, nr. 245.995)

Verzoeker betwist niet dat hij een eigen inkomen heeft. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk of onwettig dat de verwerende partij in het kader van een aanvraag van een descendent van een Belgische onderdaan oordeelt dat het bewijs van diens eigen inkomsten aantoonde dat hij niet ten laste is van de Belgische onderdaan.

2.2.6. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou hebben vastgesteld dat hij actueel niet ten laste is van de referentiepersoon om daarop de aanvraag af te wijzen. Het derde middelonderdeel is ongegrond. Aangezien er geen andere middelonderdelen zijn gericht tegen het kwestieuze motief en dit motief overeind blijft kan het op zich de bestreden beslissing dragen. Derhalve moet niet worden ingegaan op de overige middelonderdelen die betrekking hebben op de motivering aangaande het feit dat er geen bestaansmiddelen zouden zijn die naar luid van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in aanmerking kunnen worden genomen en er geen behoeftanalyse vereist is. Het desgevallend gegrond bevinden van een middelonderdeel ertegen

kan immers, gelet op het voorgaande, niet leiden tot het onwettig bevinden van de bestreden weigeringsbeslissing. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij het eerste en tweede middelonderdeel.

2.3. Het enig middel kan niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS